

14 Aar med henholdsvis 50 og 100 pCt. Medens disse Tillægsprocenter formentlig maa anses for passende, naar det drejer sig om Fag og Brancher, der normalt har en forholdsvis lav Ledighedsprocent, har det imidlertid efter Ministeriets Formening i det siden Lovens Vedtagelse forløbne Tidsrum vist sig, at Kasser, som normalt paa vedkommende Tidspunkt har en ret høj Ledighedsprocent, uden at Faget dog kan karakteriseres som et egentlig Sæsonfag, har meget vanskeligt ved paa Grundlag af de gældende Procenter at opnaa Anerkendelse for at have ekstraordinær Arbejdsløshed. Man foreslaar derfor til Brug ved Afgørelsen af, om et Fag har ekstraordinær Ledighed indført en Skala, saaledes at Tillægsprocenten falder, efterhaanden som den normale Ledighedsprocent stiger. Allerede da man fra Rigsdagens Side i Foraaret 1924 indsatte de paagældende Procenter i Loven, var man klar over, at man her bevægede sig paa et Grundlag, om hvis praktiske Holdbarhed man paa det daværende Tidspunkt endnu ikke kunde nære absolut Sikkerhed. Man foreslog da ogsaa fra det socialdemokratiske Partis Side, at det ved en Bestemmelse i Loven skulde gøres muligt ad administrativ Vej at ændre de paagældende Procentsatser, saafremt Erfaringen maatte anses for at gøre dette paakrævet. Det kunde imidlertid ikke vinde Tilslutning hos de øvrige Partier og fik derfor ikke Udtryk i den gældende Lov. Erfaringerne i den forløbne Tid har imidlertid — som nævnt — efter Socialministeriets Mening vist, at en Revision er paakrævet, og det maa formentlig anses som en Konsekvens af, at man i Loven har krævet en bestemt Minimums-Ledighedsprocent for at erklære ekstraordinær Ledighed, at man paa den anden Side lempet Afgørelsen for de Fag, der omvendt normalt har en høj Ledighedsprocent.

Saaledes som Loven nu er formuleret, kan ekstraordinær Ledighed under visse Omstændigheder erklæres indenfor et Fag eller en Branche af et Fag, hvori den foreliggende Ledighedsprocent ikke har naaet den Størrelse, som normalt udkræves hertil. Ved Afgørelsen af, om der, uanset dette, alligevel skal erklæres ekstraordinær Arbejdsløshed, skal det efter Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 28, Stk. 4. c. tillægges særlig Vægt, at over Trediedelen af de ledigmeldte Medlemmer har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse. Selv i saa Fald har vedkommende Fag imidlertid, saaledes som Loven nu er formuleret, ikke noget egentlig Krav paa at faa

erklæret ekstraordinær Arbejdsløshed. Da man imidlertid maa finde det rimeligt, at saadanne Fag, som har været udsat for en forholdsvis langvarig Arbejdsløsheds-krise, og hvis Medlemmer derfor for en stor Dels Vedkommende har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, faar Adgang til ekstraordinær Arbejdsløsheds-understøttelse, har man foreslaaet den paagældende Bestemmelse midlertidig forandret derhen, at et Fag eller en Branche af et Fag, hvor over 40 pCt. af de ledigmeldte Medlemmer har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelser skal have en egentlig Ret til at faa erklæret ekstraordinær Ledighed. Imidlertid maa der formentlig, naar man forlader Skønnet og gør Bestemmelsen obligatorisk, tilføjes en Regel om, at den foreliggende Ledighed dog skal være af et vist Omfang, idet et Fag ellers havde Krav paa at faa erklæret ekstraordinær Arbejdsløshed, selv om Antallet af ledige var meget ringe, naar blot 40 pCt. af disse havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp. Man foreslaar derfor, at Ledigheden i alle Tilfælde mindst skal andrage samme Minimum som efter Bestemmelserne under a. og b. (d. v. s. for Fag: mindst $7\frac{1}{2}$ eller 10 pCt.; for Brancher: mindst 15 eller 20 pCt.).

Til § 3.

I den nugældende Lovs § 28, Stk. 5, Pkt. a, er Bestemmelsen om, hvornaar den ekstraordinære Arbejdsløshed skal anses for ophørt, formuleret saaledes, at et Fag eller en Branche af et Fag kan erklæres for ikke længere at have ekstraordinær Ledighed straks fra det Tidspunkt, da det viser sig, at Ledighedsprocenten ikke længere fyldestgør de for Erklæring af ekstraordinær Ledighed stillede Krav. Da Trangen til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse jo imidlertid paa Grund af, at Medlemmerne i den forløbne Tid har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, er betydelig større ved Afslutningen af en Arbejdsløshedsperiode end ved Begyndelsen af den, maa man anse det for at være en simpel Konsekvens af, at man for at erklære et Fag for at have ekstraordinær Ledighed kræver, at Ledighedsprocenten i to Maaneder skal have naaet den paakrævede Størrelse, at man ogsaa tillader Faget at blive staaende blandt de til ekstraordinær Understøttelse berettigede Fag i et ligesaa langt Tidsrum efter Ophøret af den ekstraordinære Ledighed.